

Garrotting*) og Pryglestraf.

Ved Aug. Goll.

Som det vil erindres, foranledigede Forslaget om Pryglestrafs Indførelse for visse Volds- og Sædelighedsforbrydelser under Debatten i Folkethinget en livlig Diskussion om Forholdet mellem Garrotting og Pryglestraf i England, idet det fra én Side blev hævdet — i Overensstemmelse med Udtalelser i en af Medlemmer af Dansk Kriminalistforenings Bestyrelse udgiven Pjece —, at Garrotting i London alt var ophørt, forinden Pryglelovens Udstedelse 1863, medens dette fra anden Side bestemt benægtedes under Henvisning til det meningsløse i at indføre særlige Forholdsregler mod et allerede ophørt Onde. Fra tredie Side hævdedes da som det rette Forhold, at Garrotting ganske vist i det væsentlige var ophørt, da Loven udkom, men at de øvrige Forbrydelser, paa hvilke Loven var anvendelig, nemlig Røveri med Vold under andre Former, ingenlunde vare ophørte, men tværtimod trods Pryglestraffens Indførelse udviste en stærk Stigning i det følgende Tiaar, hvoraf kunde udledes, at den saakaldte Garrotterlov ikke alene ikke lod sig benytte som Argument for Pryglestraffens Nytte, men endogsaa var et meget vægtigt Datum derimod.

At denne sidste Opfattelse er den rette, synes med Sikkerhed at fremgaa af følgende Korrespondance, offentliggjort i »Times« for den 11. og 26. Decbr. 1902 — hvoraf tillige ses, hvor megen Uklarhed Spørgsmaalet lider under i

*) Udplyndring ved Strangulering bagfra af Offeret.

selve England. Korrespondancen er ført mellem Sekretæren for *The humanitarian League*, 53 Chancery Lane, London, Joseph Collinson, og Mr. Montague Crackanthorpe, Formand for Westmorland Kvartals-session (Jurydomstol).

I.

Humanitarian League 5. Decbr. 1902.

Mr. Montague Crackanthorpe, Esq.

Foreningens Opmærksomhed er bleven henledet paa en Passus, som findes i Deres Artikel i November Hæftet af *Nineteenth Century* »Kriminelle Domme indtil Dato«, i hvilken De udtaler, at »Prygl under Garrotterloven 1863 standsede denne Form for Vold.«

Jeg tillader mig at anmode Dem om velvillig at meddele min Forening, hvilke Oplysninger De i saa Henseende sidder inde med, da vi stedse have ment, at Paastanden om, at Pisken standsede denne Form for Røveri, var ganske ugrundet.

Jeg skal tilføje, at vor Redegørelse om dette Spørgsmaal — hvoraf jeg vedlægger et Eksemplar — udkom for 3 Aar siden og har været offentliggjort i de vigtigste Dagblade samt sendt til alle Talsmænd for Pryglestraf i og uden for Parlamentet.

Jeg er osv.

Joseph Collinson.

Bilag:

Blev Garrotting slaaet ned ved Pisken?

En Redegørelse.

Det siges ofte af dem, som er stemte for en udvidet Anvendelse af Pryglestraffen, at »Garrotting blev slaaet ned i London ved Pisk.« Denne Paastand kan paavises at være fuldkommen urigtig. Røveri med Garrotting begyndte i Sommeren 1862, men var undertrykt ved Hjælp af de da gældende Love, flere Maaneder før Prygleloven af 1863 forelagdes Underhuset. — Officiel Bekræftelse paa dette Faktum er givet af Lord Aberdare og flere efterfølgende

Statssekretærer. Misforstaaelsen er bleven paavist af Edmund du Cane (den tidligere Overfængselsdirektør), Lord Herschell, Edward Clarke (Rigsanklager), Hopwood (Retsformand i Liverpool) m. fl.

Her skal gives et Uddrag af nogle Taler, holdte i Underhuset den 28. Marts 1900, da Whartons Pryglelovforslag forkastedes med stor Majoritet.

Mr. Asquith (tidligere Statssekretær): Hvad angaar Garrotting, da var denne Forbrydelse ophørt at være en alvorlig Fare, før Underhuset i et Anfald af Panik, der skyldtes, at et af dets Medlemmer var blevet garrottet, tog sin Tilflugt til Lovgivningen. Garrotting blev slaaet ned uden Brug af Pisken ved en kraftig Haandhævelse af den da gældende Straffelovgivning.

Mr. Matthew W. Ridley (daværende Statssekretær): Man har talt om Garrotterloven. Taleren var ganske enig i den Fremstilling, som Mr. Asquith nys havde givet, i hvert Fald for saa vidt London angaar; den hurtige og strenge Retsforfølgning, som nedslog Garrotting i London, foregik, før Loven af 1863 udkom.

Overfor dette officielle Vidnesbyrd opfordrer The Humanitarian League dem, som vedblivende paastaa, at Garrotting blev slaaet ned ved Pryglestraffen, til at være saa venlige enten at godtgøre eller at opgive deres Paastand. Kunne de godtgøre, at de citerede Autoriteter have givet en usandfærdig Fremstilling af Sagen, skal saadant Bevis straks blive forelagt Offentligheden. I modsat Fald burde de for den offentlige Velanstændigheds Skyld afholde sig fra oftere at sætte falske og misvisende Fremstillinger i Omløb.

II.

65 Rutland Gate 8. December 1902.

Mr. Joseph Collinson.

Jeg takker Dem for det tilsendte Blad, som jeg ikke før har lagt Mærke til.

Den hele Passus i «Nineteenth century», som De hen-

tyder til, lyder saaledes: »Mange af os huske, hvorledes Prygl under Garrotterloven 1863 stoppede denne Form for Vold. Maaske en lignende Forholdsregel anvendt paa Voldtægtsforbrydere ogsaa kunde standse disse.« Hvis jeg skulde genoptrykke Artiklen, vilde jeg med de Oplysninger, jeg nu er kommen i Besiddelse af, rimeligvis slette dette og give andre Eksempler paa Virkningen af »eksemplariske Straffe«. Mine Grunde ere to:

1. Udtrykket »Garrotterloven 1863« er et Øgenavn. »Røveriloven 1863« vilde være en mere passende Benævnelse, da Loven ikke blot rammer Garrotting, men alt Røveri, udøvet med Vold. Den første Lov om Garrotting udkom 1861 og foreskriver (fakultativt) livsvarigt Tugthus for denne Forbrydelse.

2. Uagtet denne strenge Bestemmelse var Garrotting bleven almindelig i London i Sommeren og Efteraaret 1862. For at knægte den afsagde Baron Bramwell, Præsident for Central Criminal Court, flere meget strenge Domme, der havde en glimrende Virkning i London, men dog ikke udryddede Forbrydelsen, end ikke dør; thi ikke længe efter blev et Medlem af Parlamentet garrottet nær ved Hertugen af Yorks Søjle paa Vejen til eller fra Parlamentet. Panikken begyndte da igen, og Loven 1863 gik igennem i største Hast. Men Garrotting var, ganske vist, stik imod den almindelige Antagelse, allerede den Gang gaaet ud af Mode i Hovedstaden.

I 1900 fastslog Sir Matthew Ridley, som fremstillet i det mig tilstillede Blad, at »den hurtige og strenge Retsforfølgning, som nedslog Garrotting i London, foregik, før Loven 1863 udkom,« hvorved han formentlig sigter til de nævnte strenge Domme, afsagte af Baron Bramwell. Men han føjede til, at han ikke var sikker paa, om Loven ikke i Liverpool havde gjort megen Nytte. Og jeg maa tilføje, at jeg i min Artikel ikke særlig har talt om Garrotting i London, uden at jeg dog lægger særlig Vægt paa dette Punkt.

Hvad det hele Spørgsmaal om Pryglestraffens Nytte

for Voldsforbrydelser angaar, maa enhver have sin Mening. Jeg tror ikke; at noget Bevis lader sig føre i nogen Retning. At Prygl kan have en afskrækkende Virkning i slige Tilfælde er i 1889 udtalt af Henry Matthews, Lord Cross, Selwin-Ibbetson m. fl.; to af de nævnte Mænd have været Statssekretærer i Indenrigsministeriet, den tredje Understatssekretær. -

Med Hensyn til Voldtægtsforbrydere tror jeg, at en radikal Kur ikke er let at finde. Hovedsagen er at finde gavnlige Sysselsættelse i Stor-Britannien eller dets Kolonier. Men det er et socialt Problem, vanskeligt at løse, og i Mellemtiden maa fredelige Borgere beskyttes. Jeg er i Almindelighed imod Pryglestraf, og jeg glæder mig over, at den praktisk talt er bleven afskaffet som Disciplinærstraf i Fængslerne ved Fængselsloven af 1898. Men jeg er ogsaa imod, at arbejdsføre unge Mennesker paa offentlig Bekostning holdes indespærrede efter at være dømte for Vold med eller uden Røveri. Jeg vilde foretrække, at de fik Prygl, hellere end at sendes i Fængsel, hvorfra de ofte gaa ud rede til hurtigst mulig at vende tilbage igen.

Jeg er osv.

Montague Crackanthorpe.

III.

Humanitarian League, 9. December 1902.

Højtærede Hr. Crackanthorpe.

Jeg takker for Deres Brev af 8. ds. Som Svar skal jeg bemærke: (1), at Deres Udtalelse i N. C. specielt angik den saakaldte Undertrykkelse af Garrotting ved Prygleloven af 1863 som et Faktum, »mange af os erindrer«; (2) at Deres Paastand, der fremførtes uden Forbehold, at Garrotting sloges ned med Piskan, almindeligvis er forstaaet som omhandlende London, da det var i London, at den meget omtalte Garrotting-Epidemi forefaldt; og at ingen Læser af N. C. kunde forstaa Deres Ord paa nogen som helst anden Maade.

Deres Bemærkning, at Garrotting »gik af Mode«, er ikke synderlig heldig. Garrotting var en Forbrydelse, der praktiseredes af en særlig Bande Røvere, mange betinget benådede. De fangedes af Politiet og dømtes til Fængsel, uden Prygl. De nøjagtige Fakta ere følgende: I 1863 begyndte pludselig Garrotte-Røverier i Londons Gader. Epidemien begyndte i Juli og varede akkurat i 4 Maaneder. Ved Central Criminal Court blev i November-Sessionen 27 Personer satte under Tiltale for denne Forbrydelse. I Januar-Sessionen udviste Retslisten nogle ganske faa Forbrydelser af denne Art, og i Marts-Sessionen udtalte Retsformanden til Grand-Juryen:

»Det glæder mig meget at kunne sige, at der ikke foreligger noget Tilfælde af disse særlige Røverisager, hvoraf der var saa mange i Slutningen af forrige Aar, og som gradvis have været aftagende i de sidste 2—3 Maaneder.«

Det var først 13. Juli 1863, at et Lovforslag forelagdes af et privat Medlem, gaaende ud paa at foreskrive Prygl for voldsomt Røveri, iøvrigt under Modstand af Statssekretæren, George Grey. Det er altsaa klart, at Prygl ikke nedsløg Garrotting, siden Forbrydelsen var undertrykt og London befriet for denne Mære flere Maaneder, før Prygleloven forelagdes Underhuset.

Medens vi derfor ikke kunne indrømme, at Brugen af Svøben har haft mere Held med sig i Liverpool end i London, og maa fastholde, at Pryglestraffens Virkningsløshed fremgaar af hele Garrottingshistorien, skulle vi fastslaa, at det er fuldstændig mislykkedes for Dem at godtgøre Deres bestemte Udtalelse i N. C., og at vi betragte Deres Brev som en Indrømmelse i saa Henseende.

Jeg er etc.

Joseph Collinson.

IV.

65 Rutland Gate 11. Decbr. 1902.

Jeg takker for Modtagelsen af Deres Brev, der ikke synes mig at fremføre nye Fakta i Sagen. Da jeg betrag-

tede Korrespondancen som afsluttet, har jeg sendt den til Times, før Deres Brev naaede mig.

Det staar Dem frit for at tage mit Svar som en Indrømmelse af min Mangel paa Evne til at godtgøre, at Loven af 1863 slog Garrotting ned i London. Naar jeg i mit Brev skrev, at Garrotting, modsat den almindelige Antagelse, var gaaet ud af Mode, før Loven udkom, var det netop i den Hensigt, at De skulde opfatte det som en saadan Indrømmelse.

De bemærker, at min Vending »gaaet af Mode« ikke er synderlig heldig. Det kan godt være; men det er dog vistnok et Spørgsmaal om litterær Smag, hvor De maa tilgive mig, at jeg ikke kan akceptere Deres Kendelse som endelig. Maaske De samtykker i at indanke dette Udtryk sammen med Deres eget »Garrottingepidemi« for d'Hrr. Edward Clarke og Edmund Gosse's Voldgift.

V.

(Dette Brev, der næppe i sin Helhed har almen Interesse uden for England, gengives i Uddrag.)

Humanitarian League 12. Decbr. 1902.

— — — — — Naar De undersøger Domsakterne for den her omhandlede Periode, vil De sandsynligvis finde, at Varigheden af den Fængselsstraf, som ledsagede Pryglestraffen, i Reglen var adskillig længere ved Garrottingdomme end ved andre Arter af Røveri, hvilke andre Arter utvivlsomt ikke ere blevne undertrykte ved Prygleloven 1863. H. B. Simpson, som skrev Fortalen til Kriminalstatistikken for 1897, siger her: »Forbrydelser mod Ejendom, udførte ved Vold, fluktuere i høj Grad, og vise de overhovedet nogen Tendens, er det til Stigning.« Lord Aberdare, som efterfulgte George Grey som Statssekretær, attesterede officielt, at Prygl ingen Virkning havde haft paa Røveriforbrydelser. En parlamentarisk Undersøgelse,

foranlediget af Lord Herschell, viste, at Røveri ikke var taget af, men paa flere Omraader steget.

Er der nu nogen Mening i at tro, at Prygl afskrækkede Garrotterne (i Provinserne eller andet Sted), men ikke andre Røvere? Eller bør den forskellige Virkning ikke snarere tilskrives den ledsagende Frihedsstraf, som Pryglestraffens Talsmænd stedse glemme at tage Hensyn til? Kan nogen gunstig Virkning overhovedet frembringes af en Forening af Prygl og Fængsel, hvorfor skal den da alene krediteres det første Element?

Desuden er det godtgjort, at Garrotterne forsvandt ogsaa i Lande, hvor Pryglestraf ikke fandt Sted. Den skotske Lov, som afskaffede Pryglestraf, undtagen for unge Forbrydere, er af 1862, altsaa netop i Garrotternes Kriseaar. Har man pryglet for Garotting i Skotland, har det været før 1862. Faktisk blev den sidste Prygledom i Skotland afsagt i 1833.

— — — Tendensen hos vore Dommere er for Tiden at forbeholde den vanærende Pryglestraf for Personer, som have været mange Gange straffede, og at forbinde den med en meget lang Frihedsstraf, i Reglen 7 Aar. — — —

Mange af de Lande, hvor Prygl endnu anvendes, staa lavt i Civilisation, højt i Kriminalitet. Pryglestraf er enten afskaffet eller i høj Grad indskrænket i alle fremskredne Lande. Det vilde dog være besynderligt, hvis Straffen virkelig var saa virkningsfuld, som det siges, at en saa vidt rækkende Bevægelse var foregaaet i stik modsat Retning. Hvad vi høre om Pryglestraffens gunstige Virkning i vort eget Straffesystem er af meget tvivlsom Beskaffenhed, og svinder stedse ind til intet over for Historiens og Statistikkens Vidnesbyrd.

Jeg er osv.

Joseph Collinson.